



## Arrest

nr. 307 096 van 23 mei 2024  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER  
Henri Jasparlaan 109  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) december 2005.

1.2. Verzoeker dient op 25 mei 2022 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV), een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 19 juni 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in aanwezigheid van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 september 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

Volgens jouw verklaringen ben je een minderjarige Pashtun afkomstig uit het dorp Damgali in het district Manungi, provincie Kunar en heb je de Afghaanse nationaliteit. In 1386 (volgens de Afghaanse jaarrekening, komt overeen met 2007/2008) ging jouw broer T. bij het Afghaanse leger. In 1389 (2010/2011) ging vervolgens ook jouw broer A. bij het Afghaanse leger. T. kwam in 1392 (2013/2014) om tijdens een gevecht. In 1392 (2013/2014) ging ten slotte ook jouw broer A. bij het Afghaanse leger. Hij kwam in 1393 (2014/2015) om door een bermbom. Jouw broer A. werkte aanvankelijk voor het nationaal leger, maar na drie jaar ging hij voor de speciale eenheid of Qatey Ghaz werken in Kabul. Twee maanden voor jouw vertrek uit Afghanistan liet de taliban een dreigbrief voor jou en je broer Y. – die in Kabul studeerde - achter op de deur van de moskee waarin werd gezegd dat A. met zijn werk moest stoppen of dat anders jij en je broer Y., gedood zouden worden. A. liet op de achterkant van de brief schrijven dat hij dit niet zou doen en liet zijn antwoord opnieuw aan de moskee bevestigen. Op de dag van de machtsovername van Kabul belde A. naar jouw schoonbroer Z. om te zeggen dat hij naar huis kwam. Sindsdien is A. vermist. Y. kwam wel naar huis. Op de vijfde dag na de machtsovername kwamen de taliban bij jullie thuis langs. Ze vroegen achter jullie en zij sloegen jouw ouders. Wanneer jij thuiskwam en hoorde wat er gebeurd was, ging je naar je Z. Hij regelde een smokkelaar voor jou en Y. en jullie verlieten diezelfde nacht Afghanistan. Zes dagen na jullie vertrek uit Afghanistan werd er een opepingsbrief van de taliban voor jou en Y. aan jullie familie bezorgd. Zeven of acht dagen later kwam er dan een tweede oproepingsbrief. Je was ongeveer negen maanden onderweg en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk waar je op 12 mei 2022 onder een valse naam een verzoek om internationale bescherming indiende. Zonder de verdere procedure af te wachten reisde je via Zwitserland en Frankrijk door naar België waar je op 25 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Jouw broer Y. bleef in Turkije. Je vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban ten gevolge van de professionele activiteiten van jouw broer A. Jouw voogd en advocaat wijzen daarnaast op het risico gedood te worden door de taliban ten gevolge van jouw verblijf in Europa en ten gevolge van jouw verwestering.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: jouw originele taskara; kopieën van de taskara's van jouw ouders en de originele taskara's van jouw broers A. en T.; originele legerdocumenten van jouw broer A., met name een legerkaart en een bankkaart; originele legerdocumenten van jouw broer T., met name een bankkaart, een document van het ministerie van Defensie en een certificaat; het originele legerboekje van jouw broer A. van de periode dat hij voor het nationale leger werkte; vijf foto's van jouw broers A., T. en A.; kopieën van verschillende documenten betreffende het overlijden van A. en T.; twee kopieën van oproepingsbrieven van de taliban gericht aan jou en je broer Y., d.d. 17/01/1443 en 07/02/1443 (Arabische kalender, komt overeen met 26 augustus 2021 en 15 september 2021); een originele omslag waarin jouw documenten verzonden werden.

## **B. Motivering**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-Generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van je verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen uit je dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus jou niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je er niet voor terugdeinst om voor officiële instanties bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent jouw identiteit. Uit jouw administratief dossier blijkt immers dat je je voor de Oostenrijkse asielinstanties identificeerde als O. P., geboren op [...].1.2006, terwijl je voor de Belgische instanties stelde S. P. te heten en geboren te zijn op [...].12.2005 (Verklaring DVZ, vraag 1-4). Bij de DVZ

geconfronteerd met deze informatie ontkende je in Oostenrijk een andere identiteit aangenomen te hebben. Je had er dezelfde gegevens opgegeven als in België (Verklaring DVZ, vraag 32). Het feit dat je voor het CGVS bekende dat je van een smokkelaar in Oostenrijk andere gegevens diende op te geven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat je voor officiële instanties bedrieglijke verklaringen durft af te leggen (CGVS, p. 3). Dergelijke vaststelling is nefast voor jouw algemene geloofwaardigheid.

Je stelt ten gevolge van de professionele activiteiten van jouw broer A. problemen te vrezen met de taliban die jou en jouw broer Y. bedreigden.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de

**EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw broer A. die voor de speciale eenheid Qatey Ghaz in Kabul werkte na de val van Afghanistan vermist raakte (CGVS, p. 11). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw broer A. plausibel is.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Aan jouw bewering dat de taliban jou en jouw broer Y. viseert omwille van de job van jullie broer A. bij de speciale eenheid Qatey Ghaz (CGVS, p. 11), kan trouwens geen enkel geloof gehecht worden.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat jij doorheen jouw procedure incoherente verklaringen aflegde betreffende jouw familieleden. Zo verklaarde je bij de registratie van jouw verzoek op 25 mei 2022 dat je vijf broers had, met name T. en A. die overleden waren, A. die verdween en I. en A. R. die in Damgali verblijven (Fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné'). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je echter dat je maar vier broers hebt. Je stelde opnieuw dat je broers T. en A. overleden zijn en A. verdwenen is. I. en A. R. werden hier evenwel niet meer vermeld, maar wel een broer Y. – waarvan je overigens geen identiteitsdocumenten voorlegt - die in Turkije verblijft (Verklaring DVZ, vraag 18). Op het Commissariaat-generaal herhaalde je jouw verklaringen van bij de DVZ. Geconfronteerd met jouw verklaringen die je aflegde bij jouw registratie in België, repliceerde je dat je op de dag van jouw asielaanvraag heel moe was en je veel dingen zomaar vertelde, je er geen melding maakte van Y., maar nadat je in een opvangcentrum verbleef en rustig werd, je de juiste verklaringen aflegde (CGVS, p. 4). Jou expliciet gevraagd wie I. en A. zijn, stelde je enkel dat je zelf niet meer weet wat je die eerste dag zei (CGVS, p. 5). Dergelijke uitleg is evenwel onvoldoende als verklaring voor de vaststelling dat jij over een eenvoudige kernelement van jouw dagelijks leven geen coherente verklaringen kan afleggen. Dat in de twee voor de DVZ ingediende oproepingsbrieven van de taliban jouw beweerde broer Y. wordt vermeld, wijst erop dat jij bij de DVZ je verklaringen over je familiesamenstelling aanpaste omwille van de documenten die je toen bij de DVZ indiende. Aan jouw vluchtmotieven - de beweerde problemen met de taliban waarbij je steeds samen met Y. werd gevisieerd - kan dan ook geen geloof gehecht worden.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die hebben geleid tot jouw vertrek blijkt ook uit volgende vaststellingen. Je verklaarde dat zo'n twee maanden voor je Afghanistan verliet de taliban aan de deur van de moskee een dreigbrief achterliet gericht aan jou en je broers A. en Y. Hierin stond dat A. diende te stoppen met zijn werk of dat anders jij en Y. gedood zouden worden (CGVS, p. 11, 16). Jouw broer A. liet via jullie schoonbroer de dreigbrief met zijn antwoord, met name dat hij niet zou stoppen en zij konden doen wat ze wouden, opnieuw aan de deur van de moskee bevestigen (CGVS, p. 17). Vooreerst dient hierbij gewezen te worden op de eerdere vaststellingen dat je geen geloofwaardige verklaringen aflegde over het bestaan van deze broer Y. Voorts is het weinig geloofwaardig dat jouw broer A. een dergelijk antwoord zou formuleren gezien het risico dat zijn familie hierdoor zou lopen, te meer er na deze dreigbrief op geen enkele manier voorzorgsmaatregelen werden genomen. Je stelde dat jij in je dorp bleef omdat dit wel veilig was gezien er checkpoints van de overheid in de buurt waren (CGVS, p. 18). Het is allerminst ernstig dat jullie zulke ernstige bedreigingen zomaar naast jullie zouden neerleggen, te meer je zelf aangaf dat de taliban in die periode meer en meer macht verwierf (CGVS, p. 18). Je verklaarde vervolgens dat na de machtsovername door de taliban in Afghanistan je schoonbroer jou verzocht om na het avondgebed bij hem

te komen als beschermingsmaatregel en hij je vertelde om binnen te blijven (CGVS, p. 18-19). Dat jij evenwel in je eigen woning en/of de woning van je schoonbroer in hetzelfde dorp bleef kan evenwel bezwaarlijk als een voorzorgsmaatregel beschouwd worden. Je verklaarde verder dat de dag dat jij je dorp verliet, met name vijf dagen na de machtsovername, de taliban bij je ouders langskwamen, hen sloegen en zeiden dat zij op zoek naar jullie waren om jullie te arresteren en te vermoorden (CGVS, p. 19-20). Het is na het uiten van dergelijke dreigementen een weinig logische strategie van de taliban om vervolgens twee keer een oproepingsbrief voor jou en je broer Y. te laten bezorgen bij jullie ouders met de vraag jullie vrijwillig te melden (CGVS, p. 20).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan jouw bewering dat jij en je beweerde broer Y. door de taliban gevisieerd werden omwille van het werk van jullie broer A.

Voorts stelden jouw advocaat en voogd dat er rekening dient gehouden te worden met jouw verblijf in een westers land en de hiermee gepaard gaande verwestering (CGVS, p. 22). Jij verklaarde vervolgens dat je hier de vrijheid hebt, jouw eigen leven kan opbouwen en je zelf kan kiezen voor jezelf. Je voegde hier aan toe je hier naar school gaat, je een vriendin hebt en dat jij die moslim bent af en toe alcohol hebt geproefd (CGVS, p. 22-23). Je vreest dat bij een terugkeer naar Afghanistan ze aan jouw kledij zullen zien dat je terugkeert van een ongelovig land en je daar slechte dingen hebt gedaan (CGVS, p. 23). Je verklaarde hierbij dat je omdat je de vrijheid – die je verder evenwel niet kon concretiseren - hier hebt gezien, je niet meer terug kan veranderen (CGVS, p. 23-24). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont echter op geen enkele manier aan dat jouw uiterlijk, alcoholverbruik en omgang met jouw vriendin (van wie je trouwens de familienaam en geboortedatum niet kent; CGVS, p. 22-23) deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Je haalt dan ook geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de

'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je nog steeds contact te hebben met jouw familie (CGVS, p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het geheel aan voorgaande kan uit uw asielmotieven aldus geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDD registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).



Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

**EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020**, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw identiteit, deze van jouw ouders en deze van jouw broer T. en A. wordt hier niet betwist. Er wordt evenmin betwist dat T. en A. in het Afghaanse leger dienden en tijdens hun werk omkwamen noch dat jouw broer A. in de periode van 1389 tot 1392 voor het Afghaanse leger werkte. De twee oproepingsbrieven werden reeds hierboven besproken.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“*

## 2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/5 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur *“(afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

Betreffende de bestreden beslissing stelt verzoeker het volgende:

*“1. Overwegende dat verwerende partij verwijst naar landeninformatie, waaruit zou blijken dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties van de Taliban;*

*Dat verwerende partij stelt dat de problematische situatie van de broer van verzoekende partij, A., plausibel is;*

*Dat verwerende partij echter stelt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden, in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, maar dat het loutere feit van familielid te zijn onvoldoende is om een nood aan bescherming in hoofde van verzoekende partij aannemelijk te maken.*

*2. Overwegende dat verwerende partij vervolgens stelt dat verzoekende partij incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar familieleden, aangezien verzoekende partij haar broer Y. niet vermeld had bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming, maar deze wel vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken alsook op het CGVS;*

*Dat verzoekende partij ter zake verwijst naar haar verklaringen hierrond en dat zij op het moment van registratie van het verzoek om internationale bescherming dusdanig verward was waardoor zij fouten heeft gemaakt;*

*Dat verzoekende partij ter staving van het bestaan van haar broer Y. diens identiteitskaart (stuk 2), alsook foto's neerlegt (stuk 3);*

*Dat verwerende partij bijgevolg niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verklaringen van verzoekende partij bij DVZ werden aangepast omwille van de documenten die op dat moment bij DVZ werden ingediend.*

*3. Overwegende dat verwerende partij van mening is dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die geleid hebben tot het vertrek van verzoekende partij;*

*Dat verwerende partij het immers weinig geloofwaardig acht dat de broer van verzoekende partij, A., een antwoord zou laten aanbrengen op de dreigbrief, waarin hij stelt niet te zullen ingaan op de eisen van de taliban, gezien het risico dat dergelijk antwoord voor de rest van de familie zou meebrengen en aangezien er geen voorzorgsmaatregelen getroffen werden;*

*Dat verzoekende partij wenst op te merken dat er reeds twee andere broers gedood waren, waardoor haar broer A. een diepgaande overtuiging had om te blijven vechten voor zijn land en hierdoor niet inging op de eisen van de Taliban;*

*Dat verzoekende partij eveneens van mening is dat zij niet verantwoordelijk kan geacht worden voor de daden van haar broer, waarover zij geen controle had;*

*Dat verwerende partij eveneens van mening is dat het verblijven in de eigen woning en/of de woning van de schoonbroer in hetzelfde dorp bezwaarlijk als een voorzorgsmaatregel beschouwd kan worden;*

*Dat verzoekende partij ter zake wenst op te merken dat haar dorp onder de controle van de overheid stond, waardoor zij zich relatief veilig achtte;*

*Dat verzoekende partij voor het overige verwijst naar en volhardt in haar verklaringen.*

*4. Dat verzoekende partij bovendien verschillende originele documenten van het leger met betrekking tot haar broers A., T. en A. neerlegde, alsook foto's van deze broers en kopieën van verschillende documenten betreffende het overlijden van A. en T.;*

*Dat verzoekende partij wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en dat haar minstens het voordeel van de twijfel dient verleent te worden (zie infra);*

*Dat men moet aannemen dat de broers van verzoekende partij werkzaam waren, voor een langere periode, binnen het Afghaanse leger, waardoor zij een doelwit werden van de Taliban;*

*Dat één broer, T., gedood werd bij gevechten, terwijl de andere broer, A., gedood werd door een berrbom;*

*Dat de derde broer, A., aanvankelijk werkzaam was voor het nationaal leger, na drie jaar voor de speciale eenheid ging werken in Kabul en sinds de machtsovername door de Taliban vermist is;*

*Dat verzoekende partij hierdoor, als broer zijnde, een doelwit is voor de Taliban, waarvoor zij aldus een vrees koestert en een risico heeft op vervolging bij eventuele terugkeer naar Afghanistan.”*

In hoofddorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

Wat betreft zijn verwestering wijst verzoeker erop dat hij op 25 mei 2022 in België aankwam en diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij benadrukt dat hij nog steeds minderjarig is. Hij stelt dat de Taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als “afvallige”, “niet-gelovige”, “geen goede moslim”, et cetera. Hij stelt dat hij regelmatig naar school gaat in België, waarbij hij bij zijn opleiding in contact komt met de Belgische waarden en normen die hij zich heeft eigen gemaakt. Hij wijst ook op een foto die hij heeft neergelegd waarop hij te zien is in een zwembroek samen met een vrouw in een badpak. Aldus meent hij dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Verzoeker merkt op dat het erg moeilijk kan zijn voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen, nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afgaanse samenleving de Afgaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afgaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de Taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens verzoeker “algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden”. Verzoeker wijst er op dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij gezien kunnen worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden, aldus verzoeker, die hier vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over geeft.

Verzoeker besluit wat betreft de problematiek van verwestering als volgt:

*“Hierboven werd door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij.*

*Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn.*

*De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen.”*

Vervolgens voert verzoeker aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Verzoeker geeft hierover een uitgebreide theoretische uiteenzetting en besluit:

*“Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong.*

*Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen.*

*Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast.*

*In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als verwesterd persoon die zich enige tijd buiten het Afgaanse grondgebied bevindt, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er de controle uitoefenen (zie supra).*

*Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan.*

*Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.”*

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven. Verzoeker is dan ook van oordeel dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur *“(afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

Hij gaat in zijn tweede middel dieper in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie, alsook de precaire socio-economische en humanitaire situatie (in Afghanistan) lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de commissaris-generaal niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing.

Verzoeker stelt verder dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet door de daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Voorts laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het rapport van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert.

Daarnaast citeert hij uit het rapport van UK Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban. Hij besluit daaruit als volgt:

*“Deze informatie toont niet alleen aan dat de Taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de Sharia, waarbij er ernstige risico’s bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de Taliban niet in staat is om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is.*

*Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten.*

*Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de Taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden heeft opgevoerd.*

*Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de Taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de Taliban zelf (die reeds in het verleden uitvoerig geëtaleerd werden en indruisen tegen het internationale recht).”*

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het CGVS aan, waarna hij de motieven van de bestreden beslissing daarover citeert. Hij meent dat deze motivering *“berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak”*. Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire situatie en de hongersnood in Afghanistan en op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis. Voorts meent hij dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt. Hij geeft

hierover een theoretische uiteenzetting, waarna hij verder nog meent dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood.

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat “*UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft*”. Hij stelt ook dat het rapport van Nansen van oktober 2021 “*eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind*”. Hij betoogt verder dat “*er informatie beschikbaar is die aantoont dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn*”, en verwijst ter staving daarvan naar – en citeert uit – het rapport “*Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*” van Jurist van 13 maart 2022. Hij verwijst verder naar verschillende internationale rapporten, waaronder OHCHR, ACLED en UNOCHA.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico's die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen en verwijst naar en citeert uit diverse landeninformatie dienaangaande.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoek volgende overtuigingsstukken toe:

“2. *Kopie ID kaart broer Y.*

3. *Foto's broer Y.*

4. *Attest schoolgang*

5. *Foto verzoekende partij*”.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 29 maart 2024, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*
- *EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*
- *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.*

3.2. Verzoeker maakt ter terechtzitting op 4 april 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij verwijst en citeert uit diverse landeninformatie aangaande de huidige humanitaire en socio-economische situatie en veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij verwijst ook naar zijn verwestering.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel

46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

*b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

*c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

*d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij naar de rapporten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en verwijst hij ook naar EUAA “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023; UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023; CEDOCA “*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023. Dit laatste rapport zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023 en UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 29 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming*”. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.



De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het verzoekschrift en de aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## 5. De beoordeling

### 5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban omwille van de weigering van zijn broer om te stoppen met werken bij het Afghaans Nationale Leger (ANA). Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten, omwille van de weigering van verzoekers broer om te stoppen met zijn werk bij het ANA, omdat:

(a) verzoeker een andere identiteit heeft opgegeven in Oostenrijk waarbij hij daar verklaarde O. P. te heten en geboren te zijn op [...] januari 2006, terwijl hij tegenover de Belgische asielinstanties verklaarde S. P. te heten en geboren te zijn op [...] december 2005;

(b) het loutere feit dat verzoeker familielid is van een persoon die vroeger werkzaam was bij het ANA onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken waarbij uit objectieve landeninformatie blijkt dat familieleden van vroegere leden van het ANA te maken kunnen krijgen met vervolging in bepaalde gevallen bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon die het profiel heeft of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak zouden willen nemen op de persoon met het profiel en zijn familie, maar verzoeker echter geen van dergelijke redenen aanhaalt;

(c) verzoeker gedurende de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn familieleden waarbij (i) hij bij de registratie van zijn verzoek verklaarde vijf broers te hebben maar bij het gehoor bij de DVZ verklaarde maar vier broers te hebben; (ii) na confrontatie met zijn tegenstrijdige verklaringen, verzoeker verklaarde dat hij op de dag van de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming heel moe was, hij veel dingen zomaar vertelde en hij zijn broer Y. niet had vermeld, maar nadat hij rustig geworden was in het opvangcentrum wel de juiste verklaringen aflegde; (iii) verzoeker bij het CGVS verklaarde niet te weten wat hij bij de registratie had gezegd nadat de *protection officer* expliciet vroeg naar twee broers die hij vermeldde bij de registratie van zijn verzoek maar niet bij het gehoor bij de DVZ; (iv) de voorgaande verklaringen niet uitleggen waarom verzoeker over een eenvoudig kernelement van zijn dagelijks leven geen coherente verklaringen kan afleggen en (v) de omstandigheid dat de twee voor de DVZ ingediende oproepingsbrieven melding maken van verzoekers beweerde broer Y., erop wijst dat verzoeker bij de DVZ de verklaringen over de gezinssamenstelling aanpaste omwille van de documenten;

(d) het onaannemelijk is dat verzoekers broer A. zijn antwoord op het dreigement door de taliban, door zijn schoonbroer aan de deur van de moskee zou laten hangen rekening houdend met het gevaar dat zijn familie hierdoor zou lopen, zeker gelet op het feit dat zij op geen enkele manier voorzorgsmaatregelen namen om repesailles door de taliban te vermijden waarbij (i) het niet ernstig is dat verzoekers familie zulke ernstige bedreigingen door de taliban gewoon naast zich neer zouden leggen, gelet op het feit dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat de taliban op dat moment meer en meer macht verwierven en (ii) het feit dat verzoeker na de machtsovername door de taliban door zijn schoonbroer verzocht werd binnen te blijven en na het avondgebed naar het huis van zijn schoonbroer te gaan bezwaarlijk als een voorzorgsmaatregel kan worden beschouwd;

(e) het weinig logisch is dat de taliban twee keer een oproepingsbrief stuurden naar verzoekers ouders met de vraag of verzoeker en zijn broer Y. zich vrijwillig wilden aanmelden, nadat ze reeds eerder vijf dagen na de machtsovername bij verzoekers ouders langskwamen, hen sloegen en zeiden dat ze verzoeker en zijn broer zochten om hen te arresteren en te vermoorden.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. De Raad treedt vooreerst de beoordeling van de commissaris-generaal bij, waar hij stelt dat:  
"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je er niet voor terugdeinst om voor officiële instanties bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent jouw identiteit. Uit jouw administratief dossier blijkt immers dat je je voor de Oostenrijkse asielinstanties identificeerde als O. P., geboren op [...]1.2006, terwijl je voor de Belgische instanties stelde S. P. te heten en geboren te zijn op [...]12.2005 (Verklaring DVZ, vraag 1-4). Bij de DVZ geconfronteerd met deze informatie ontkende je in Oostenrijk een andere identiteit aangenomen te hebben. Je had er dezelfde gegevens opgegeven als in België (Verklaring DVZ, vraag 32). Het feit dat je voor het CGVS bekende dat je van een smokkelaar in Oostenrijk andere gegevens diende op te geven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat je voor officiële instanties bedrieglijke verklaringen durft af te leggen (CGVS, p. 3). Dergelijke vaststelling is nefast voor jouw algemene geloofwaardigheid.

Je stelt ten gevolge van de professionele activiteiten van jouw broer A. problemen te vrezen met de taliban die jou en jouw broer Y. bedreigden.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA **Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw broer A. die voor de speciale eenheid Qatey Ghaz in Kabul werkte na de val van Afghanistan vermist raakte (CGVS, p. 11). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw broer A. plausibel is.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Aan jouw bewering dat de taliban jou en jouw broer Y. viseert omwille van de job van jullie broer A. bij de speciale eenheid Qatey Ghaz (CGVS, p. 11), kan trouwens geen enkel geloof gehecht worden.

[...]

Verzoeker laat deze beoordeling – die pertinent en draagkrachtig is – onbesproken, zodat hij deze ook niet aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt. Rekening houdend met voorgaande beoordeling – die steun vindt in de landeninformatie, zoals deze zich in het rechtsplegingsdossier bevindt – kan verzoeker zich niet beperken tot het poneren dat hij een risico op vervolging loopt, omdat zijn broers gewerkt hebben voor het ANA,

5.1.6. Waar verzoeker ter staving van het bestaan van zijn broer Y. diens identiteitskaart en foto's van hen samen neerlegt en stelt dat hij op het moment van de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming verward was waardoor hij zijn broer Y. niet heeft vermeld, wijst de Raad erop dat verzoeker er met dit betoog niet in slaagt afbreuk te doen aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek niet alleen zijn broer Y. niet vermeldde, maar ook verklaarde dat hij vijf broers had, terwijl hij later stelde maar vier broers te hebben. Tijdens het gehoor bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud vermeldde hij twee broers die hij had opgegeven bij de registratie van zijn verzoek ook niet meer. Dat verzoeker er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen over de namen van zijn broers en het aantal broers die hij heeft, doet op ernstige wijze afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoekers vermelding van zijn beweerde broer Y. bij de DVZ eerder lijkt te wijzen op een *post factum* wijziging van de initiële verklaringen, teneinde zijn verklaringen te doen overeenkomen met de door hem bij de DVZ neergelegde oproepingsbrieven.

5.1.7. Verzoeker stelt verder dat hij niet verantwoordelijk geacht kan worden voor de daden van zijn broer die weigerde te stoppen met zijn werk bij een speciale eenheid van het ANA. Hij bleef volgens verzoeker voor het ANA werken omdat twee van zijn broers al gedood waren door de taliban en hij ervan overtuigd was dat hij zich moest blijven inzetten voor zijn land. In deze benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Zelfs indien het aannemelijk zou zijn dat verzoekers broer A. zou weigeren te stoppen met zijn werk bij het ANA na de bedreiging door de taliban, is het onaannemelijk dat hij zijn antwoord voor de taliban op de deur van de moskee zou laten plakken door zijn schoonbroer zonder voorzorgsmaatregelen te nemen om zichzelf en zijn familie te beschermen tegen eventuele represailles door de taliban. Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk voorzorgsmaatregelen genomen heeft door binnen te blijven in zijn woning en de woning van zijn schoonbroer, evenals te wijzen op de omstandigheid dat zijn dorp onder controle stond van de overheid waardoor hij zich relatief veilig achtte, wijst de Raad erop dat hij hiermee de vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen brengt, noch erin slaagt deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers aangegeven dat de taliban meer en meer macht aan het verwerven waren op het moment van de bedreiging tegenover zijn broer (zie NPO, p. 18). De taliban hadden ook toegang tot zijn dorp aangezien ze erin slaagden een dreigbrief voor zijn broer A. achter te laten op de deur van de moskee. De commissaris-generaal stelt dan ook correct vast dat er kon worden verwacht dat verzoeker meer voorzorgsmaatregelen zou nemen om zichzelf en zijn familie te beschermen tegen represailles van de taliban wegens de weigering van zijn broer om te stoppen met werken bij een speciale eenheid van het Afghaanse leger, ook al woonden ze op dat moment nog in gebied dat gecontroleerd werd door de overheid. Verzoeker ontwikkelt verder geen dienstig betoog tegen de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat: *“Je verklaarde verder dat de dag dat jij je dorp verliet, met name vijf dagen na de machtsovername, de taliban bij je ouders langskwamen, hen sloegen en zeiden dat zij op zoek naar jullie waren om jullie te arresteren en te vermoorden (CGVS, p. 19-20). Het is na het uiten van dergelijke dreigementen een weinig logische strategie van de taliban om vervolgens twee keer een oproepingsbrief voor jou en je broer Y. te laten bezorgen bij jullie ouders met de vraag jullie vrijwillig te melden (CGVS, p. 20).”*

5.1.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.9. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerd vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.1.10. Verzoeker maakte tijdens de procedure om internationale bescherming, in zijn verzoekschrift en aanvullende nota melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als ‘verwesterd’, omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.11. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische

waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten. In zoverre verzoeker in dit verband in zijn aanvullende nota neergelegd ter zitting opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, doet hierover niet anders denken

5.1.12. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.1.13. De Raad wijst erop dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid is ingegaan op het hoofdstuk verwestering, nadat dit op het einde van het onderhoud door verzoekers advocaat werd geopperd (zie NPO, p. 22-24). De Raad wijst erop dat verzoekers antwoorden op de vragen van de *protection officer* naar zijn veranderingen en/of verwestering, veeleer veralgemeend en vaag zijn. Zo gaf verzoeker aan dat hij hier blij is, hier vrijheid heeft en hier veilig is. Verzoeker geeft aan dat er veel veranderingen zijn sinds zijn aankomst in België, waarbij hij als voorbeeld aanhaalt dat hij hier naar school gaat, wat hij niet deed in

Afghanistan. Hij verschaft echter geen verdere context bij deze scholing, laat staan dat hij concreet de impact hiervan op zijn persoon aantoonst. Verzoeker maakt ook gewag van een vriendin. Hij geeft aan dat dit een grote verandering is in zijn leven, doch de Raad moet vaststellen dat verzoeker dit niet verder concretiseert of invult. Met uitzondering van de voornaam van zijn vriendin, diens nationaliteit en leeftijd, verschaft verzoeker ook geen verdere concrete uiteenzetting omtrent zijn relatie. Met deze summierse verwijzing naar een vriendin en het voegen van enkele privéfoto's bij het verzoekschrift, maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze feitelijke relatie of verzoekers kijk op relaties in het algemeen, van die aard is dat hieruit een beschermingsnood voortvloeit. Verzoeker toont niet aan dat of hoe deze relatie gekend zou zijn in Afghanistan en hij toont niet aan dat de taliban op de hoogte zou zijn van zijn relatie. Ook de verklaring dat hij enkele keren geproefd zou hebben van een alcoholische consumptie, volstaat niet om aan te tonen dat hij een beschermingsnood heeft. Wanneer de *protection officer* verzoeker vraagt waarom hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de normen en waarden van Afghanistan, stelt verzoeker dat hij dit gewoon niet kan en dat zijn hoofd daar gaat ontploffen. Hij stelt dat hij de vrijheid in Afghanistan niet had, toen hij daar opgroeide, en dat hij die nu gezien heeft, zodat hij niet meer terug kan veranderen. Dit is echter een veralgemeende uiteenzetting, die de nodige concretisering en persoonlijke invulling ontbreekt. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift weliswaar een bewijs van regelmatige lesbijwoning van DASPA, doch ook dit verschaft niet meer persoonlijke invulling aan de verklaring dat verzoekers persoon is gewijzigd doordat hij naar school gaat. Dit is zeker een lovenswaardig element en toont aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat de voorliggende elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. De Raad stelt vast dat verzoeker – ondanks de uitgebreide vragen door de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud – bleef steken in veralgemeende stellingen, die de nodige concretisering en doorleving missen en dat bij het verzoekschrift niet meer voorligt dan een document van regelmatige lesbijwoning en een foto van verzoeker waarop hij in zwembroek te zien is samen met een vrouw in badpak. In de neergelegde stukken wordt aldus evenmin ingegaan op verzoekers persoon en kan weinig uit worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook beperkt tot het overmaken van de gevoegde documenten bij verzoekschrift, doch dat een toelichtende concretisering en uitdieping hiervan ontbreekt. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Evenmin verduidelijkt of concretiseert hij welke impact het verblijf van zijn broer alhier heeft op zijn persoon. Verzoeker was ook niet aanwezig ter terechtzitting om hier nog meer duiding bij te verschaffen.

De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan 15 jaar en bij het indienen van zijn beschermingsverzoek slechts 16 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 18 jaar. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat dit *in casu* onvoldoende wordt geconcretiseerd en wordt toegelicht, om dit aan te nemen (zie *supra*). De duur van zijn verblijf in België sinds mei 2022, *in casu* twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn ouders en schoonbroer met wie hij nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 6). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij geen familiaal netwerk meer heeft in Afghanistan omdat zijn gehele familie zich in Pakistan bevindt, wijst de Raad erop dat dit een louter blote bewering betreft die nergens wordt gestaafd met concrete elementen.

5.1.14. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf



bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.15. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.16. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.17. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.18. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet

hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij evenmin worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen

waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “M’Bodj” betrekking had op de specifieke situatie waarin een de verzoekende partij die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “M’Bodj” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota, neergelegd ter zitting, naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama “*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*” van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News “*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*” van 16 maart 2024 en UNAMA “*Report on Afghanistan*” van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten alsook degene die in de aanvullende worden geciteerd betreffende mensenrechtenschendingen, vrouwenrechtenschendingen, buitengerechtigde executies, publieke executies en gedwongen verdwijningen en martelingen maar ook aanvallen op activisten uit het maatschappelijk middenveld, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

5.2.8. Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente informatie aanwezig is. Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Kunar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade. De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te

brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

5.2.9. Verzoeker is, zoals reeds gesteld, afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen. In de mate dat verzoeker zou verwijzen naar zijn verblijf in het Westen of zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten.

5.2.10. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen elementen heeft aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig een schending van deze laatste bepalingen opwerpen.

5.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

5.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

#### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

V. LAUDUS,

De griffier,

V. LAUDUS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

N. DENIES